

Publicerad 2009-04-22 10:33 av Jari Riikonen

När väntan äntligen är över

Våren

Våren

Den första snön föll som dunbollar från den grå himmelen och färgade den gröna gräsmattan vit. Mörkret sänkte sig, tidigare och tidigare, dag för dag. Det var november. Grå var också vardagen. Ingenting lockade. Hösten hade varit tung på många sätt och inte mycket fanns att se fram emot. Julen, som inte var långt borta, hade för länge sedan förlorat sin dragningskraft. Utanför fönstret var gatan lika tom på innehåll som livet innanför. En katt kom gåendes på vägen och den fick ett hej. Ensamheten kändes plötsligt väldigt påtaglig, nästan överklig. Mörkret var om möjligt ännu mörkare.

Men dagar har en förmåga att fortskrida och lämna även de mest beska minnen därhän. Plötsligt och utan att någon egentligen förstår hur, har månader gått. En dag börjar mörkret så sakteliga förstå att det är dags att dra sig tillbaka och låta ljuset flöda. Ur jordklotets ytterkant börjar solen sin uppmarsch mot himlavalvet. Bakom trädet i stadens park hittar en stråle av ljus sitt mål, strax följer fler strålar efter. Solen hälsar människorna välkomna till en ny dag. En dag av förnyat hopp. Jorden är inte längre en lika ogästvänlig plats att vara på.

Plötsligen rinner vattnet i små ringlande ormar utefter vägkanten. Solen lyser från ett öppet himlavalv över allt och alla. Människor öppnar sina iglodörrar och låter, i väntan på luften, byta plats med glädjen och grönskan. Par sitter i sina verandor och dricker sitt morgonkaffe. Morgontidningen byter ägare. Ett glatt hej vandrar från hörn till hörn, hus till hus. Det finns kärlek i luften, en kärlek till livet.

Väntan är äntligen över. Skorna åker på och därute lockar världen. En blåmes i den knoppande björken tittar nyfiket sig omkring. Hastigt försvinner den in i en hålighet i trädet. Den har hittat sin livskamrat, vilken den nu ska dela sin tid med.

Barnen sitter i sandlådan och av sanden bakar de tårtor som de stolt visar upp för den som ville se. Föräldrar står en bit bort och viskar till varandra. "Har du hört" Någon annan svarar. "Nej det är inte möjligt, inte han av alla, det trodde jag inte. I vintras, var det så?" Vinterns hemskheter dammas av. De tystnar när vandraren passerar. Vandraren flinar i lönndom. Ja, nog är våren speciell.

Blomman i slänten suger åt sig av den livgivande värmen. Gröna strån av gräs gör sitt bästa för att visa upp sig. Det är äkta färger som skiner i kapp i regnbågens alla färger. Västanvinden stryker runt varje tuva, buske och träd. Den är på jakt efter de sista resterna av kung Bores lämningar. Det fräser till när ett mål hittas och kvar blir en våt fläck som naturen girigt suger åt sig.

I en bäck har bävern hittat sin plats i livet. Den är i full gång med att samla tillräckligt med vatten uppströms den fördämning den med stor iver byggt. Den är inte omtyckt av alla. Det visar den hög av pinnar, lera och kvistar som ligger bredvid- på ången. Men den har bestämt sig för att trotsa människan och dess principer om vad som är rätt och fel. Bygga fördämningar är hans livsuppgift och att uppfostra nya byggare likaså. Vem kan påstå att den skulle förstå något annat?

Bondens kor kommer snart att njuta av det gröna gräset på vallen. Men innan dess, på den vattensamling som bildats av den smältande snön har herr och fru svan hittat en viloplats på sin resa norrut. De är fullt upptagna med varandra och låter vem som helst passera utan att ta någon notis. Kärleken lyser om dem och ett sting av avundsjuka borrar utan tvivel ett hål i alla längtande och kärlekstörstande hjärtan.

Rådjuret i skogsgläntan lyfter sitt huvud från den grästuva den så ivrigt betat. Förvarnad om att livet kan vara ändlöst kort tar den till flykten med snabba steg. Ur alla synpunkter ett riktigt beslut när det gäller frågan om att dö eller leva. Vem kan klandra den för att var rädd om det viktigaste som finns-livet

En myra korsar vägen. Den bär på ett granbarr. Förmodligen för att läggas till alla andra barr på stacken. Åskådaren kan bara gissa, för endast myran vet vart den är på väg och varför. En myra kan å andra sidan inte förstå varför människor hugger ner träden i den skog där de bott i många år. Plötsligt en dag är träden borta och bara stubbarna påminner om den skog som en gång stod där. Vilsen och omtumlad fortsätter myran ändå sitt slit. Kanske i förvissningen om att människan en gång ska lära sig att alla levande varelser som har skogen som sitt hem också har ett värde.

På vägen ligger grävlingen, stel och livlös. Den hann aldrig uppleva återkomsten särskilt länge. Ur sin dvala begav den sig för att söka föda. Istället mötte den livets ändlighet. Någon på väg, alltid bråttom, mötte en hungrig och frusen grävlingssjäl med hårt stål och så var världen ett liv fattigare.

Vid sjön har isen äntligen släppt. Några enstaka isflak flyter omkring, men snart är de också borta. En rodbåt är på väg ut i den dimmiga morgonen Männens röster i båten fotplantar sig som ett eko runt sjön. Den ene ropar till den andre ”försiktigt nu, det är ett grund framför dig” En ny tid är här, kanske också en bättre?

Jari Riikonen

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jari Riikonen med Poeter.se id #25464 innehar upphovsrätten